Ч. 169. Субота 13 серпня (31 липня) 1910. Рік XX.

Виходить у Львові що дня (крім недїль і гр. кат. сьвят) о 5-ій годинї по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адмінїстрация: улиця Чарнецкого ч. 10.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почт.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана 9 і в ц.к. Староствах на провінциї:
на цїлий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цїлий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти полїтичні.

Амнестия з нагоди 80-их роковин цїсарских уродин. — Чутка про реконструкцию кабінету. — Проґрама галицких Росиян. — Національне питанє на Угорщинї. — З'їзд царя з нїмецким цїсарем — Фіньский сойм. — З Іш панії. — Магометани і Копти в Єгиптї.

Як довідує ся „Slav. Corr.", буде з нагоди 80-их роковин цїсарских уродин видана амнестия для злочинів державної зради, обиди маєстату, публичного насильства та переступів з §§. 300 і 302 з. к. (нарушеня публичного спокою). Она буде відносити ся до всїх случаїв, що остають в стадиї доходжень до присудів виданих тепер та остаючих в трактатї виконаня.

„Österr. Volksztg." обговорюючи полїтичні пляни бар. Бінерта, припускає, що єму поведе ся приєднати для більшости ческих католиків та дальматиньских Хорватів. Як що се здїйснить ся, то по делєґацийних нарадах мало би прийти до реконструкциї кабінету, при якій Славянам припало би в удїлї пять портфелїв. На чолї сего нового, зреконструованого кабінету вже не мав би остати бар. Бінерт і єго місия скінчила би ся. Крім сего зайшли би ще й инші поважні зміни в складї кабінету. Мінїстерство працї припало би Славянам, а теперішний мінїстер торговлї, др. Вайскірхнер, виступив би з кабінету та став би бурмістром Відня. Отсе рішенє мінїстра торговлї основує ся головно на бажанях найвисших кругів, котрі бажають собі як найшвидшого покінченя безладя, яке запанувало отсе в антисемітскім таборі.

Свої лїтні комбінациї кінчить віденьский дневник запевненєм, що коли би парляментарної більшости не вдало ся розширити, то бар. Бінерт остане дальше при кермі, щоби розвязати парлямент та перевести нові вибори.

Петербурґский кореспондент „Нов. Ґазети" подає вість про довірочні наради підчас всеславяньского з'їзду в Софії, на котрих обговорювано також справи „галицких Росиян".

На з'їздї в Софії ґрупа російска складала ся не лиш з Росиян але й з тих Русинів, котрі тепер всюди і отверто називають себе галицкими Росиянами. Отже то „племя славяньске" репрезентували: посол Марков; др. Гриневецкій, редактор „Прікарпатскої Русї", др. Ґлушкевич і адвокат Сьокало. Ті панове уложили собі проґраму на найблизший сезон осїнний.

Виливові націоналісти російскі обовязали ся зробити диплёматичну пресию на віденьскі власти, що у східній Галичинї взяла верх партия галицких Росиян і щоби в найкоротшім протязї часу була здїйснена бодай проґрама мінімум: Урядове признанє язика галицких Росиян і утворенє не лиш катедри російскої лїтератури, але ще й двох инших.

Національне питанє — се найважнїйша нинї справа на Угорщинї. Предсїдатель національного сторонництва др. Мігалї (Румун) так висказав ся о тім перед дописувателем віденьскої „Reichspost". Від справедливої розвязки сего питаня зависить мирний розвиток всїх народів Угорщини, а навіть будучність держави. Тимчасом положенє немадярских народностий в Угорщинї є невиносиме. Хоч би брати під увагу дати урядової статистики, то все ще половина з усеї угорскої людности припаде на немадярскі народности. Тяжко дає ся відчувати ярке противеньство між Угорщиною а заграницею дотично народних і культурних свобід. Конче треба довести до згоди, до якої мусить прийти чи скорше чи пізнїйше, бо она дасть ся проволїчи, але не дасть ся ударемнити зовсїм. А остаточної справедливої розвязки народностного питаня на Угорщинї бажає навіть сам монарх.

Зарівно Румуни як і инші народности не тратили ніколи надії на те, що удасть ся дове

Побіда жінки.

З норвежского — Кнута Гамсуна.

(Конець).

Однак Пат не зменшував бігу. Я крикнув єму, що в отворі видно людий, він нїчого. Тепер ми побачили докладно голову. То був молодий чоловік; єго лице було звернене до нас. Я вхопив тодї свиставку і дав сильний сиґнал до здержаня поїзду. Пат їхав з незмінною скоростию. За чверть години скоїло ся нещастє. Я вхопив дзвінок, по чім кинув ся до гальми. Але було за пізно; поїзд перелетїв зі свистом над отвором скорше, ніж станув.

Я зіскочив і стратив зовсїм голову і памятав тілько, що мав схопити чоловіка, котрий буде сильно противити ся. Та зараз же я вскочив до the grip. Керманич був немов розсїяний і зворушений, допитував ся, чи були люди в отворі, та як то стало ся, що він не пристанув. Молода дама кричала: страшно, страшно! Єї лице було без каплї крови; але конвульсийно держала ся лавки. Однак она не зімлїла і по хвили зійшла з трамваю та пішла своєю дорогою.

Збігло ся богато народу. Ми знайшли голову нещасного під послїдним ваґоном, а єго кадовб лишив ся в отворі: прудовід машини досяг єго за шию і зірвав голову. Ми підняли небіщика з ями. Появив ся також констебль, що мав забрати єго. Констебль записав богато імен, а що-до мене, то всї пасажири бачили, як я дзвонив і свистав і вкінци схопив за гальму. Зрештою ми, трамваєва служба, маємо самі подавати рапорти до нашої канцеляриї.

Пат попросив у мене ножа. Я не зрозумів єго і подумав, що скоїть ся нещастє. Тодї Пат усьміхнув ся і показав менї револьвер, значить, єму треба було ножа не для дурниці, а для чогось зовсїм иншого. Коли дістав ніж, він попращав ся зі мною і сказав, що дальше не може лишити ся в службі, що єму дуже жаль, але я мушу сам повести сей поїзд до кінцевої стациї, де й дістану нового керманича. Ніж я маю відступити єму — сказав він. Зайде до пустої підворотници і пообрізує собі ґузики від мундура.

І він пішов. Другого виходу не було. Я доїхав до стациї сам; за мною стояв цїлий ряд поїздів; чекали тілько, аби я рушив в дорогу. А що менї доводило ся давнїйше трохи орудувати машиною, то все скінчило ся щасливо.

Раз вечером, будучи вільним від служби, я похожав собі за містом. Я зайшов на одну зелїзничу стацию, щоби придивити ся на великий рух у ній. Вийшов на перон і дивив ся на поїзд, що мав зараз відходити. Нараз почув я своє імя: усьміхнений чоловік визирав з ваґона крізь вікно і кликав мене. То був Пат. Минула добра хвиля часу, поки я пізнав єго; він був в елєґантнім костюмі і зголив бороду.

Я видав легкий оклик.

— Пс! не так голосно. Чим скінчила ся справа? — спитав Пат.

— Нас переслухували — відповів я. — Тебе шукають.

Пат сказав: — Я їду на захід. Що менї тут робити? Сім, вісїм долярів на тиждень і з них чотири лишаєть ся на удержанє. Я купую землю і стаю фармером. Розуміє ся, в мене є гроші. Коли хочеш, їдьмо разом: знайдемо десь трохи урожайної землї коло Фіско.

— Я не можу їхати — відповів я.

— Ага, я пригадав собі: ось твій ніж. Дякую за прислугу. Ні, знаєш, при трамваєвій службі нема ніякої будучности. Я служив три роки і не мав змоги вибрати ся аж доси.

Машина засвистала.

— Ну, прощавай — сказав Пат. — Слухай, кілько ти взяв від чоловіка, котрого ми переїхали?

— Десять долярів.

— Я також. Ну, нема що говорити, він добре заплатив. Але жінка була лїпша.

— Жінка?

— Ну, так, молода женщина. Я зробив з нею маленьку угоду. А для неї тисяча, дві були дурницею, аби визволити ся від мужа. За сї гроші я можу зачати тепер лїпше житє.

сти до народного мира на Угорщині. Але кілька разів сі справедливі надії стрінули ся з розчарованєм, опанував нарід великий неспокій і невдоволене. Правительство мало нагоду пересьвідчити ся з нагоди послідних виборів, як особливо Румуни поступили значно на всіх полях публичного житя. Се, як також бажанє монарха повинно показати наглядно, що наспів час розвязки сего великого питаня в інтересі власнім і монархії. А народний мир на Угорщині зможе запанувати лише тоді, коли буде увзгляднена народна індивідуальність і культурні та економічні інтереси всіх народностий.

З Берлина доносять: Бурмістр міста Фрідберґа одержав вже урядове повідомлене, що цар і цариця а також і німецкий цісар приїдуть на короткий час в гостину до міста Фрідберґа. Сим отже потверджає ся урядово недавна чутка о з'їзді царя з німецким цісарем.

З Петербурга доносять, що фінський сойм скликано на день 14 вересня на двомісячну сесию. Сойм має виготовити основи для виборів фінських членів до думи російскої і ради державної, як також постанови о переводженю тих виборів та наконець висказати своє удобренє в справі зрівнаня фінських горожан з прочими російскими горожанами в справі правних відносин та о відшкодованю за виконуванє особистої служби військової.

Як доносить „Imparcial“ одержали власти в Барцельоні довірочне повідомленє, що недалеко від Пальмос сконфісковано значне число оружия перепачкованого для Карлістів. Міністер для справ внутрішних одержав телеґраму від іспанського посла в Танґері, Мері дель Валь, брата папского секретаря державного, котрий заповідає єму свою подорож до Сан Себастіян. Вже звиш 70 тисячів осівших в Арґентині Ішпанців підписало ґратуляцийну адресу, яка має бути вислана до ішпаньского правительства з ґратуляциями до его становища у ватиканьскій полиції. Єсть то знов новий доказ, що Каналеяс має більшість ішпаньского народу за собою.

З Каіра доносять, що множать ся щораз більше ознаки зближеня магометан до Коптів в цїли основаня одної національної партиї. Коптийскі ґазети зачали в послідних чатах виступати значно згідливійше як давними часами а мусулманьскі відповідають на то небувалою доси прихильностию. В значнійших містах Єгипту, як ось недавно і в Александриї основано клюби, в котрих сходять ся магометани і Копти без ріжниці раси і напряму політичного. „Аль Вата“, коптийска ґазета, пише в сїй справі: Згода єсть одиноким средством, щоби затерти некористні враженя, які в послідних часах розходять ся що до Єгипту. Коли говорить ся о патріотизмі, то не треба мати на думці більшости. Не забуваймо на то, що живемо в двайцятім столїтю, в котрім повинна бути усунена всяка гадка о якійсь ріжници межи поодинокими елементами якогось народу, бо партиї меншости мають такі самі права як і другі а без потрібної згоди між самими собою не можемо сподївати ся якоїсь конституцийної реформи.

Новинки.

Львів, дня 12-го серпня 1910.

— **Помилуванє.** Є. В. Цісар Найв. рішенем з дня 10 с. м. дарував 47 вязням решту їх кари, з того 6 в мужескім карнім заведеню в Станиславові, 4 в мужескім карнім заведеню у Львові, 1 в женьскім карнім заведеню у Львові.

— **Іменованя.** П. Міністер справедливости іменував в суді повітовім в Стульпіканах на Буковині: Судию Алекс. Бендаха в Кімполюнзї судиєю повітовим і начальником суду і авскультантів: Юл. Больдісору Якубовічі, дра Озию Блїттера судиями. — П. Міністер справедливости іменував ад'юнкта карного заведеня для мужчин у Львові Фр. Крайца контрольором вязничним в Тішині; ад'юнкта вязнич. у Львові Каз. Фідерера, контрольором при вязниці окр. суду в Самборі; ад'юнкта при вязниці окр. суду в Золочеві, Меч. Кольберґа, контрольором при вязниці у Львові; ад'юнкта при карн. заведеню для мужчин в Станиславові, Ів. Вінтеровского, контрольором при вязниці окр. суду в Золочеві.

— **Нові стокоронові банкноти.** „Wien. Ztg.“ оголошує розпорядженє Міністерства скарбу з дня 1 серпня с. р. що до стягненя з обігу стокоронових банкнотів з датою „2 січня 1902“ і пущеня в обіг стокоронових банкнотів з датою „2 січня 1910“, дальше оголошує повідомлене банку австро-угорского в тій самій справі та опис нової стокоронової ноти с 2 січня 1910. — Таж сама ґазета оголошує розпорядженє Міністерства скарбу в справі виміни стягнених з обігу банкнотів та відшкодованя за знищені по части банкноти.

— **Мужеский кружок** „Руского Товариства Педагоґічного“ отвирає отсе вперве після ферий селяньску бурсу для хлопців незаможних селян львівского повіта. Принимають хлопців з нормальних та середних шкіл (ґімназияльних та реальних). Власна постіль (подушка, ковдра, пошви, простирала), біле (сорочки, білі ногавиці, хустки до носа, онучки або скарпитки, ручники) черевики або чоботи, убраня — безуслівно конечні. — Оплата в грошах (10—15 К місячно) і в натураліях після умови. Натуралії можуть бути замінені на гроші. Поданя вносити до канцеляриї Р. Т. П. у Львові, ул. Мохнацкого 12. Зазначити в поданю, до якої школи і до якої кляси має ходити дотичний ученик. До подання додати шкільне сьвідоцтво з послідного півроку і сьвідоцтво убожества.

— **Наука пожарництва.** В неділю дня 14 с. м. переведуть інструктори львівского „Сокола“ курси пожарництва в Новім Селі коло Чесанова, в Хлопчицях коло Рудок і в Туркотині, перемишляньского повіта. Початок всюда о 2 год. по пол. Сусїдні громади повинні поспішувати ся сею нагодою і вислати на науку письменних відпоручників.

— **Читальня „Просьвіти“ на Знесїню** коло Львова основана ледви що перед роком, купила в сих днях реальність з просторим огородом за 5.570 К і відкликує ся до нашої суспільности о поміч в сплаченю належности. Ласкаві датки слати на книжочку товариства „Днїстер“ ч. 7113.

— **В самоубийчім намірі** скочив оногди в полудне з вікна третого поверха з новобудуючої ся камениці при ул. Дверницкого 17-лїтний Герман Зільберштайн, склярский термінатор зі Стрия. Нещасливий хлопець впав на подвіре, але не забив ся, лиш потерпів тяжке внутрішне ушкодженє. Стация ратункова відставила его до шпиталю. В листі до матери подав він, що крайна нужда спонукала его до того вчинку. Стан его грізний.

— **Еміґрация з Австро-Угорщини.** Після урядових обчислень виеміґрувало з Австро-Угорщини в минулім році 170.191 осіб. З тих було 21.096 Німців і 27.941 Мадярів. Решта була инших народностий. Повернуло в тім часі 4.278 Німців і 11.026 Мадярів. — Австро-угорский конзулят в Пітсбурґу дав до зрозуміня, що правдоподібно австро-угорский уряд заборонить еміґрувати своїм горожанам до західної Пенсільванії. В самій західній Пенсільванії в промислових центрах працює звиж 300 тисяч австрийских горожан, що дають 75 прц. усїх занятих там робітників. Відносини в тих справдешних різнях людства кличуть до неба о пімсту. З фабрик і майнів нема дня, щоби не виносили трупів, а всякі заходи австрийского уряду, щоби родини нещастних дістали хоть якетаке відшкодованє, або щоб тамошний уряд вглянув в справу, не доводили нїколи до нїчого. Тому не лишає ся нїчо иншого, як обмежити або і зовсїм припинити еміґрацию до західної Пенсільванії, як се свого часу стало ся з Бразилїєю.

— **Против холери.** „N. fr. Presse“ одержала із санїтарного департаменту Міністерства справ внутрішних інформациї, з котрих виходить, що Міністерство видало як найдальше ідучі зарядженя, щоби запобічи занесеню холери на Галичину. Подібні зарядженя видали санїтарні власти урядам санїтарним в Триєстї, так що Міністерство справ внутрішних уважає за виключене, щоби які небудь особи, підозріні о холеру, могли перейти через австрийску границю.

СМЕРТЬ.

(З німецкого — Людвика Томи.)

Парний день в липни. Сонце так жарить широкі торфові поля, що воздух дрожить як над огнем. Мала хатина Штефлів ще мізернійше виглядає в дрожачій мглі а бура стріха, що заржавіла від сонця, ще темнійша. Перед хатою стоять дві грушки. Поза тим нема живого духа, бо всі пішли в поле до жнив. Ну, не всі. У великій комнаті є старий Штефель, що чекає смерти. І его стара Уршуля сидить коло него. Вчера перед вечером був лікар і казав, що пришле ліки.

— А теж на що — сказав Штефель — коли я знаю, що вмру.

— Ну, ну — потішав его лікар — нїхто так борзо не вмирає, не треба зараз гадати найгірше.

Але Штефель навіть слухати не хотів, мовлячи:

— Я лїпше знаю від вас. Ваше право так кождому казати. А я певно знаю, що завтра вмру.

Потім він висповідав ся і лежить собі спокійно та на білу стелю дивить ся. Уршуля читає з великої, чорної книжки молитви за померших. Шепче слова, наче в себе їх заганяє і лиш тілько гомону в хатї. Нарештї тихо, як у сьвято.

Кілька сонішних промінів закрало ся до зложених рук Штефля, начеб пращали ся з ним в послїдне. Умираючий їх розуміє, бо гладить руками то блїдо-золоте місце. Все були добрими товаришами — він і сонце, все оно его веселило, хоч пекло. Сїно помагало збирати, жито і пшеницю в руки вносило. От таке то сонїчко в небі. Гарно там мусить бути в тім небі, страх гарно. Сьвященик казав, що там ангели цїлий день на арфах грають і співають алилуя...

Але Штефель не хоче довго думати про надземскі річи. Він дивить ся знов на стелю, а промінї тимчасом тікають з покривала на чепець старої Уршулї і на молитовну книжку. Нараз хорий підіймає ся і каже:

— А поминки аби менї були в долїшній гостинници.

— Добре — каже стара — будуть у долїшній.

— Тай аби кождий, що буде нести мене до могили, дістав по дві гальбі пива. Але памятай стара, най за мене по смерти люди не говорять...

— Вже буду памятати — каже Уршуля.

— Як сьвященик прощі викаже, всі можуть забути на похорон — каже Штефель і бачить, що стара добре міркує собі в голові его волю. Єму стає легонько, що всьо буде, як Бог приказав. Нїчого не буде хибувати, що порядному ґазді належно. Аби не знати кілько людий ішло за домовиною, то нїхто про него згірдного слова не скаже, нікому нїчо не винен. Хто буде йти попри могилу до церкви, то „Отченаш“ за него змовить.

А як він згадав ціле своє житє, то бачить его як на сцені, як чуже, инше житє. Робота і забавка — одно з другим, але робота перша. Веселість і смуток, молодість і старість. а понад всьо найстарша земля.

Штефель не знає, яку далеку дорогу перейшов гадками, але Уршуля добре бачить і сьвітить дві сьвічки, що стоять на столї в головах. Сьвічки горять прискаючи, а Штефель дійшов до кінця своєї дороги. Уршуля мовить голосно „Отченаш“ за душі в чистилищи.

На дворі вечір. Грушки збудили ся з тяжкого сну і галузем здалека похитують і їх тінь паде на тік, на луки, аж на дорогу. А дорогою котить ся до дому віз зі снопами.

У Львові заведено над особами прибуваючими із сторін навіщених холєрою, заведено удержане євиденциї тих осіб і піддаване їх на три дні лїкарскій обсервациї. Заведено також обовязок доношеня фізикатови о всяких підозріних случаях занедужаня приїзжих з Росиї. Зарядженo очищуванє каменицъ, ревізию санітарних відносин в готелях, хайдерах і т. д. а наконець уладжено на всякий случай шпиталь холєричний в епідемічнім бараку на Янівскім і дім обсервацийний для осіб підозріних о холєру в міскій реальности на розі улиці Замарстинівскої і Бальонової. На евентуальні заряджения антихолєричні признала Рада міска кредит в сумі 10.000 К.

— **Бійка в арештантскій кели Давидяка.** В кели, в котрій сидить замкнений убийник Штофів Федько Давидяк засуджений на цїле житє до вязниці,прийшло межи ним а Іваном Новосьоловом, засудженим за крадіж до завзятої бійки, в котрій Давидяк мало що не пішов туди, куди вислав Штофів. Новосьолов зачав его душити, упхав ему пальці в очні ями і так тяжко покалїчив Давидяка, що его мусїли аж віднести до шпиталю вязничного. За кару за ту авантуру засудили Новосьолова на кілька днів темниці. Розлючений тим Новосьолов постановив позбавити ся житя і підпалив в ночи причу, на котрій спав. Дим який став добувати ся з кели, занепокоїв дозорців і они вняли до середини і загасили огонь.

— **Ось чому погоріла Коломия?** Як звістно, лютила ся в Коломиї в четвер вечером минулого тиждня страшна буря з громами, котра однак вахопила лиш одну часть міста і сусїдні села Пядики і Годи, де навіть згоріло кілька будинків господарских. На старім жидівскім кладовищи вирвала буря старе дерево з величезною силою так, що оно падаючи, знищило два гроби а з одного видобуло корінем людский кістяк та піднесло разом з нагробником аж на 4 метри високо. На другий день грабар на свій превеликий страх застав замість гробу велику яму, на корінью висів кістяк, а дальше на галузю лежав нагробний камінь. Показало ся, що був то кістяк небіщика похороненого перед 80 лїтами без домовини, бо жидівский обряд того не дозваляє. Видобугого в той незвичайний спосіб небіщика здоймлено в присутности членів віроісповідної ради і похоронено на иншім вже безпечнїйшім місци. Подія ся наробила в місті великої сензациї і зворушила до глубини забобонних людий. Отже коли в два дни пізнїйше згоріло кількадесять жидівских домів, по найбільшій части рудер, настало серед забобонних жидівских мас загальне переконане, що то небіщик, рушений так незвичайним способом з гробу, став ся причиною пожежі. І то може бути, бо хто знає, чи небіжчик не був колись агентом асекурацийним.

— **В Росиї все можливе.** Забавну але й характеристичну для росийских відносин історию розповідає ґазета „Волинь“: Жид Борух Цікман, що жив 19 лїт в місті Острові, подав до волиньскої ґубернскої управи просьбу, щоби ему повернули всї права живої людини. Справа така: Брацлавска городска управа повідомила староконстантинівску управу, що староконстантинівский міщанин Борух Цікман помер 12 червня 1867 року в місті Тульчині на Подїлю. Зважаючи на се, староконстантинівска управа вичеркнула Цікмана з посїмейного спису і зробила замітку про его смерть. Тепер же показало ся з просьби самого Цікмана, що він живий і в Тульчині нікoли не був і не жив, а родив ся і виріс в Конотопах, ізяславского повіту, вспів вже другий раз оженитись, має семю і 19 лїт живе без виїзду в Острові. Тепер приходить ся живого чоловіка вновy приписувати до громади і давати ему права громадянина. — Бідний Борух „видко“ не зрозумів від разу, куди стежка в горох. Як би був відразу зрозумів, що се значить „куку в руку“ чиновникам росийским, то був би він давно жив. А так коли хоче жити, мусить тепер то зробити.

Телеґрами.

Краків 12 серпня. Нині полїция скінчила слїдство в справі убитя Рибака. Напослїдок переслухано двох сьвідків, бувших членів народ. союза робітничого в Варшаві. Они зізнали, що критичного дня о пів до 11 год. перед полуднем був у них Трудновский в помешканю, а відтак пішов до помешканя Вуйцїкевича. Оба сьвідки ідучи на обід стрітили Трудновского, але не говорили з ним. Після донесень тих сьвідків Рибак був дійстно шпіґуном і міг побирати від охрани около 500 рублів місячно. Они кажуть, що в якійсь ґазеті має ся появити пояснене ґенези убийства і докази шпіґуньства Рибака.

Букарешт 12 серпня. Великий везир турецкий від'їхав вчера з Сіная до Відня. На двірци в заступстві короля попращав его прибочний ад'ютант Ґрабовский.

Константинополь 12 серпня. „Танїн“ доносить, що турецкий посол в Софії одержав поручене запротестувати против комунікатів болгарского посольства в Льондонї. Тота сама ґазета довідує ся, що правительство болгарске в виду рад уділених ему державами, змінило тактику в справі розоброюваня македоньских Болгарів.

Надіслане.

Руско-анґлїйский підручник.

Рух поїздів зелізничих

обовязуючий з днем 1 мая 1910 р. після часу середно-европейского.

ЗАМІТКА. Поїзди поспішні визначені грубим друком. Нічні години від 6·00 вечером до 5·59 рано суть означені підчеркненем чисел мінутових.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова: **2·30**, **8·55**, **1·15**, **1·30**, **8·40**, 7·27 10·10, 5·45, 10·05.
З Підволочиск: 7·20, 12·00, **2·15**, 5·40, 10·30.
З Черновець: **12·20**, 5·45*), 8·05, 10·21**, **2·05** 5·53, **6·35**, 9·50.
*) Із Станиславова. **) З Коломиї.
Зі Стрия: 7·28, 11·45, 4·25, 7·41, 10·19*), 11·02
*) Від 19/6 до 11/9 в неділї і р. сьвята.
З Самбора: 8·00, 9·58, 2·00, 9·00.
З Сокаля: 7·32, 1·20, 8·00.
З Яворова: 8·15, 5·00·
З Підгаєць: 11·15, 9·58.

На Підзамче:

З Підволочиск: 7·01, 11·40, **2·00**, 5·17, 10·13.
З Підгаєць: 10·54, 9.44.
З Винник: 6·29, 7·26, 11·55*).
*) Лиш в середу і суботу.

На Личаків:

З Підгаєць: 10·36, 9·27.
З Винник: 7·08, 6·11, 11·38 *).
*) Лиш в середу і суботу.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: **12·45**, 3·55, 6·04, **8·25**, 8·40, **2·45**, **3·15**, **6·55**, 7·45, 11·15.
До Підволочиск: 6·20, 10·40, **2·16**, 8·10, 11·10, 11·32.
До Черновець: **2·50**, 6·10, **9·10**, 9·35, **2·23**, 10·36, 2·52 *), 5·59 **).
*) До Станиславова. **) До Коломиї.
До Стрия: 7·30, 10·15, 6·50, 11·25, 1·45.
До Самбора: 6·00, 9·05, 3·40, 10·40.
До Сокаля: 7·34, 2·30, 7·10, 11·35 *).
*) До Рави руской лиш в неділї.
До Яворова: 8·20, 6·30.
До Підгаєць: 5·58, 6·16·

З Підзамча:

До Підволочиск: 6·35, 11·00, **2·31**, 8·33, 11·32
До Підгаєць: 6·12, 6·30.
До Винник: 1·30, 10·30 *).
*) Лиш в середу і суботу.

З Личакова:

До Підгаєць: 6·31, 6·50.
До Винник: 1·49, 10·54 *).
*) Лиш в середу і суботу.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

ОГОЛОШЕНЯ.

Оповіщенє.

Рада надзираюча Товариства задаткового в Снятині запрашає на

надзвичайні

Загальні збори

котрі відбудуть ся дня 23 серпня 1910 о години 4-ій по полудни, а в случаю браку комплету статутом окресленим відбудуть ся того самого дня о годині 5 по полудни.

Порядок дневний:

1) Відчитане протоколу з послідних зборів.
2) Справа зміни старого статута Товариства з безобмеженою порукою на Товариство з обмеженою порукою.
3) Внесеня членів.

Снятин, дня 6 серпня 1910.

З Ради надзираючої Товариства задаткового.

Секретар: **Иосиф Мушиньский.** Предсідатель: **Филимон Огоновский.**

Морелї (Дички) 4·25 К, ренґльоти до смаженя 6 К, грушки столові 4 К, яблока папірівки 3·80 К, зелені огірки 3·80 К, помідори 5 К, в кошиках по 5 кг за післяплатою, не так як другі експортери купують у других, але з власного города висилає
БЕНЗІН ВЕНКЕРТ
Заліщики ч. 1.

Старинні книжки і письма всілякого рода, **печатані і писані рукою,** навіть ушкоджені і неповні, як то: церковні, історичні, поученя, повісти, житя сьв., пісні і т. п. **купую за високу ціну.** Прошу присилати до перегляду, всї кошта зверну осібно.
— Адресувати до —
УРЯДУ ПАРОХІЯЛЬНОГО в Борусові п. Бориничі (Borynicze).

Дахівки цементові виробляє ся **найліпше і найдешевше** лише на патентованій машинї дра ҐАСПАРОГО:
„ТРИ ЗВІЗДИ“
Порожні і повні бльоки виробляє ся раціонально на патентованій машині **„Фенікс“**, а пат. **форми** дра Ґаспарого **до виробу бетонових** рур узнано в цілім сьвіті за найліпші.
НАЙЛІПШІ МАШИНИ до вужиткованя піску доставляє специяльна фабрика
Др. Ґаспарий і С-ка. в Markranstaedt.
Заступництво для Галичини:
Цементовий Промисл, Львів, ул. Кароля **Людвика ч. 5.**
Жадайте специяльний цінник Нр. 126.

Містове Бюро зелїзниць державних
у Львові, пасаж Гавсмана 9
продає білєти на всї зелїзниці в краю і за границею.

Ст. Соколовского

Головне бюро дневників

і оголошень

у Львові пасаж Гавсман ч. 9

приймає пренумерату і оголошеня до всіх дневників краєвих і заграничних.

До „Народної Часописи“ і „Ґазети Львівскої“ може принимати оголошеня виключно лиш ся аґенция.

З друкарні В. Лозиньского, (під зарядом І. Недоґада) у Львові. Телефона ч. 527.